

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 306/2025
26.11.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланови већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник адвокат Лазар Крстић из ..., против туженог ЈП „Водовод“ Врање, чији је пуномоћник адвокат Миомир Тасић из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4066/23 од 21.02.2024. године, у седници одржаној 26.11.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4066/23 од 21.02.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4066/23 од 21.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 393/21 од 05.09.2023. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да му на име солидарне помоћи за 2018. годину исплати износ од 41.800,00 динара са законском затезном каматом од 01.01.2019. године, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је евентуални тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да му на име солидарне помоћи за 2018. годину исплати износ од 29.636,20 динара са законском затезном каматом од 01.01.2019. године, као неоснован. Ставом трећин изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати 39.286,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 4066/23 од 21.02.2024. године, потврђена је пресуда Основног суда у Врању П1 393/21 од 05.09.2023. године, а жалба тужиоца одбијена као неоснована.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и потребе уједначавања судске праксе са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). У ставу 2. истог члана, прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, за одлучивање о посебној ревизији тужиоца.

Предмет тражене правне заштите је исплата солидарне помоћи за 2018. годину. Побийана одлука којом је тужбени захтев тужиоца одбијен заснована је на утврђеном чињеничном стању да Програмом пословања туженог за 2018. годину није предвиђена могућност исплате солидарне помоћи, а сагласност на Програм пословања даје оснивач тј. Општина Врање. Тврдња тужиоца да је по колективном уговору тужени био у обавези да предвиди исплату солидарне помоћи те да је сходно члану 256. Закона о раду тужени имао обавезу да непосредно примењује одредбу Колективног уговора који је предвиђао обавезу туженог као јавног предузећа да у програму пословања предвиди и исплату солидарне помоћи није основ обавезности за јавна предузећа, јер Закон о раду предвиђа могућност да се у програм пословања унесе и одредба која регулише могућност исплате солидарне помоћи. Ако је то дато као могућност значи да то зависи и од других фактора (успешности пословања, прилива средстава и сл) па како се Врховни суд оваквим случајевима већ раније изјаснио у својим одлукама то нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији, јер су у овом случају не одступа од става који је изражен у другим одлукама Врховног суда.

Из наведених разлога, одлука у ставу првом изреке донета је на основу члана 404. став 2. ЗПП.

На основу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужбу ради накнаде штете тужилац је поднео 27.03.2023. године, а вредност потраживања је 41.800,00 динара.

Одредбом члана 441. Закона парничном поступку, прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У свим другим случајевима, ревизија није дозвољена, осим када се тужбени захтев односи на новчано потраживање, што је овде случај. Тада се примењује општи режим допуштености овог правног лека према вредности предмета

спора побијаног дела у смислу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку. Том одредбом закона прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да ово није парница у радном спору која за предмет има заснивање, постојање или престанак радног односа, код којих је ревизија увек дозвољена, а да је побијана вредност предмета спора испод 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија туженог није дозвољена.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић